

Joventut Atlètica Sabadell

BUTLLETÍ DIGITAL - N^o - 27

**40è Campionat d'Espanya short track sub'23
(per 1r cop es disputa a Catalunya)**

Roger Martínez 3r als 60 metres tanques (7''98 / Rècord de Sabadell)

Foto: RFEA

- De la cendra a la neu (relat inspirat amb Queralt Castellet i el seu lligam amb la JAS)
- 46 anys després cau el llegendari rècord de Sabadell dels 10.000 fem.
- Ressenya llibre: Josep "Honved" Orriols. Vida esportiva.
- Els Màsters de la JAS, un any per emmarcar.
- Donació fotografies de les antigues Pistes Municipals (Autor: Antoni Grau).
- Campionat d'Europa Màster (Madeira, POR).
- Els inicis de l'atletisme a Terrassa.
- Gala JAS 2025 (2ª edició de la Nit de la JAS)

SABADELL
és atletisme

Any 2026

De la cendra a la neu: el fil invisible

Carme Valero i Queralt Castellet

A principis de 1968 amb només 12 anys, tot corrent, vaig entrar en un món nou: la Joventut Atlètica Sabadell. No era conscient, ni de bon tros, que aquell pas senzill acabaria marcant tota la meva vida. La pista de cendra, els entrenaments, els companys, la Carme... tot formava part d'un univers que començava a descobrir, però que amb els anys es convertiria en casa.

Aquell noi de 12 anys només volia córrer. No sabia que estava entrant en una història que, amb el temps, connectaria persones, generacions i somnis.

En aquell camí va aparèixer la persona que acabaria sent la més important en la meua vida: la Carme Valero. El temps la convertiria en una llegenda de l'atletisme —dues vegades campiona del món de Cros (1976 i 1977) i primera atleta espanyola olímpica a Mont-real 1976—, però per a mi sempre va ser molt més que tot això.

La Carme era autenticitat. Era esforç silenciós, compromís absolut i una manera d'entendre l'esport que anava molt més enllà de les victòries. Haver compartit els seus inicis i, sobretot, els seus darrers deu anys, ha estat el regal més gran que m'ha fet la vida.

I aquesta mateixa vida, de vegades, troba maneres sorprenents de continuar escrivint històries.

Carme Valero

Anys més tard, en un matí gris al Bar Villegas, a la Ronda de Ponent, tot fent un esmorzar de “carreras”, es va produir una d'aquelles converses que acaben canviant destins. Aquell entrepà —que vam idear amb l'Elvira perquè tingués de tot: proteïnes, carbohidrats, vitamines... però sobretot que permetés aixecar-te de la taula i sortir a córrer o en bicicleta immediatament— un entrepà que després es va fer famós entre la clientela. Però aquesta és una altra història.

Aquell matí, asseguts a la tercera taula, el meu amic d'infància Josep Castellet —d'aquells amics que es compten amb els dits d'una mà— em va explicar que volia passar temporades a la neu amb la família. Volia que els seus fills, Josep i Queralt, trobessin en l'esport un camí saludable.

Li vaig proposar una idea que ho canviaria tot: en comptes d'esquí, començar directament amb l'snowboard. Més intuïtiu, més atractiu per als joves i, en aquell moment, un esport amb molt futur. Em vaig comprometre a ensenyar-los, com ja feia amb clients de la meva botiga i en les sortides que organitzàvem.

Primer vam anar a Sestriere, als Alps italians, on els pares van fer els primers passos. Poc després, vam organitzar una sortida a Ordino Arcalís.

Allà va començar tot.

La Queralt tenia només 7 anys, i des del primer moment va demostrar unes condicions innates. Vaig tornar a sentir aquella sensació que ja havia viscut el 1968 amb la Carne: la certesa que estava davant d'una esportista especial.

Recordo perfectament aquell dia. A la part alta d'Arcalís, amb una neu excel·lent, la Queralt va aprendre ràpidament el gir d'esquena, el *backside*. El *frontside* se li resistia una mica... fins que, de manera improvisada, se'm va acudir llançar

alguna cosa a la neu perquè hi fixés l'atenció. L'únic que tenia a mà, a la butxaca una moneda de cent pessetes o vint duros. Va funcionar.

Aprenia a una velocitat sorprenent.

Tant, que amb la Queralt, vam decidir acabar el dia baixant per una pista vermella fins on ens esperaven tots. Allà, la seva reacció en veure amb quina facilitat ho aconseguia va ser emocionant. I encara més emotiva va ser la rebuda de tota la família esperant-la.

Sense saber-ho, aquell va ser un dels dies més importants de la meua vida.

Amb els anys, la Queralt Castellet es convertiria en una referent mundial: medallista olímpica, múltiples medalles en campionats del món, sis participacions olímpiques i una trajectòria extraordinària a la Copa del Món. Recordo especialment un moment amb ella, el 2006, en un telecadira a Bardonecchia, després del seu debut olímpic amb només 16 anys.

Des de la pista de cendra de la JAS fins a les muntanyes nevades de Pequín, el fil era el mateix: passió, constància i valors.

El 2023 vaig tenir l'honor de ser amb la Carme al Memorial Miguel de la Quadra-Salcedo, a la pista de cendra de la Universitat Complutense de Madrid. Allà va disputar la seva última cursa oficial amb dorsal.

En aquell instant, el cercle es va tancar.

Des de 1968 fins aquell dia, tot prenia sentit. No era només esport. Era vida compartida. Era llegat.

Amb els anys he entès que l'esport és molt més que marques i medalles. És connexió. És influència. És formar part, sovint sense saber-ho, de la història dels altres.

Des d'aquell nen de 12 anys a la JAS fins a haver compartit camí amb dues trajectòries extraordinàries com les de la Carme i la Queralt, només puc sentir gratitud.

Perquè hi ha fills que no es veuen, però que ho uneixen tot.

I aquest ha estat el meu.

A la Carme,

per tot el que vam viure,

per tot el que em vas donar,

i per tot el que encara perdura.

Albert Figuerola, atleta de la JAS

46 ANYS DESPRÉS, CAU EL LLEGENDARI RÈCORD DE SABADELL DE MATI GÓMEZ EN ELS 10.000

Merem Gabriel (JAS) és la nova recordista local (37'12"55)

Recentment, l'atleta Merem Gabriel (JAS) ha batut un dels rècords de Sabadell més antics, com és el dels 10.000 metres femenins en possessió de Mati Gómez des de l'any 1978 (41'37"0). Per llavors, tal marca va suposar un nou rècord d'Espanya. De fet, la cursa, disputada a Sabadell, era el primer cop que es corria un deu mil per dones en territori espanyol. Mati Gómez fou la guanyadora de tal històrica cursa i, de pas, inaugurava el rècord d'Espanya de la prova.

Merem Gabriel, atleta sabadellenca de 20 anys amb fitxa per la JAS des de les categories de promoció, i durant la seva estada docent americana (defensant els colors de la Universitat de Boston), va superar el llegendari rècord de la Mati 46 anys després. Fou a Worcester (Massachusetts), on va tenir l'ocasió de disputar tal prova per puntuar per la seva Universitat. És la millor de l'equip i alhora bat el rècord local (37'12"55).

Aprofitant les vacances universitàries de l'estiu, va tornar a Sabadell i es van fer una foto totes dues recordistes en el transcurs de la Milla Popular en motiu de la Festa Major del barri de Covadonga.

Pistes Municipals. Sabadell. 17 setembre 1978. Proves de fons (inclou un inèdit 10.000 femení)

1a	MATILDE GÓMEZ	JAS	41'37"0
2a	M ^a Antonia Griñó	JAS	42'15"9
3a	Teresa Palacio	FCB	43'15"0
4a	Margarita Alfonso	?	47'10"0
5a	Nuria Valcells	?	55'19"0
6a	Marta Roca	?	58'57"0
Ab	Rosa Pérez	(C.P. Vilanova)	

*Fins a mitja cursa, la prova fou liderada per Rosa Pérez, la millor atleta de totes les 7 participants amb marques dels 1.500 i 3.000 metres superiors. Llavors, va abandonar.

*Teresa Palacio, posteriorment, fou una marxadora d'elit. Va batre diversos rècords d'Espanya absoluts, inclús un parell de rècords mundials màster (W35).

Hart Track. Worcester (Massachusetts). 2 maig 2025 (3'45 pm). Patriot League Championships

1a	Charlotte Richman	Army West Point	36'55"35 (342)
2a	Louisa Diamond	Army West Point	36'55"35 (349)
3a	MEREM GABRIEL	Boston University	37'12"55
4a	May McConkey	Navy	37'25"71
5a	Lauren Trapani	Bucknell	37'28"88
6a	Abigail Garner	Army West Point	37'31"58
7a	Kaitlyn Segreti	Bucknell	37'33"58
8a	Savanah Beavers	Lehigh	37'37"10
9a	Abby Waddington	Boston University	37'42"35
10a	Margaret McLoughlin	Bucknell	37'55"93
11a	SophiaStaiger	American	38'03"99
12a	Kailey Granger	Bucknell	38'38"63
13a	Kylie Magdalena	Loyola	39'46"56

*Fins els 7.600 metres (28'45"), Merem Gabriel va estar al capdavant de la cursa junt Charlotte Richman i Louisa Diamond. A partir d'aquí va perdre pistonada i les dues representants de l'Army West Point, es van escapar juntes fins al final de la cursa. La victòria es va decidir per mil·lèsimes.

Ricard Rof

JOSEP "HONVED" ORRIOLS. VIDA ESPORTIVA

El passat 9 de juny (2025) es va presentar a la seu de la Fundació Bosch i Cardellach (carrer d'en Font, 1) el llibre: *Josep "Honved" Orriols. Vida Esportiva*. Escrit per l'expresident de la JAS (Joventut Atlètica Sabadell), Josep Mª Antentas, recull en 3 apartats les 3 facetes per les quals en Josep Orriols (també anomenat com a *Honved*) és prou conegut: l'atletisme (a l'haver estat marxador internacional de la JAS amb la selecció espanyola absoluta), el futbol (a l'haver estat massatgista del Centre d'Esports Sabadell, i també de la selecció catalana en el tradicional partit amistós anyal, durant un total de 44 anys) i com a quiromassatgista naturòpata (en haver-s'hi dedicat professionalment durant gairebé més de 50 anys).

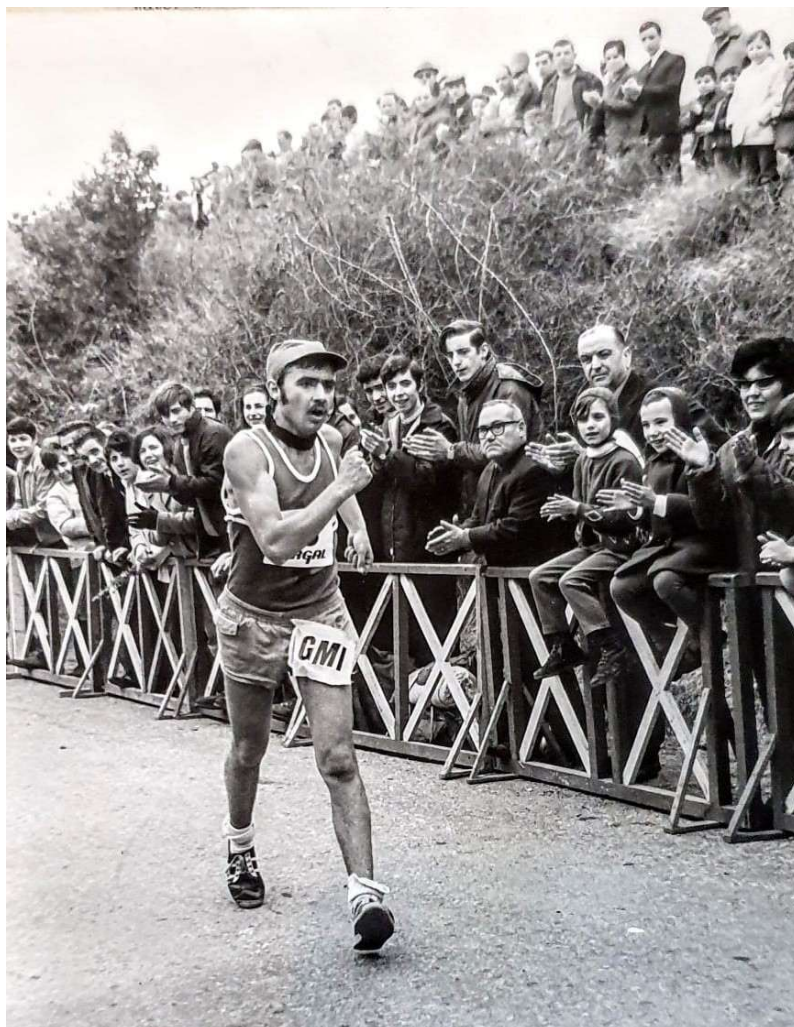

És just conèixer primer la vàlua atlètica d'en Orriols. Ha estat sots campió d'Espanya absolut dels 20.000 metres marxa en pista, 50 km marxa en ruta i 3r en els 20. També ha estat campió d'Espanya júnior dels 20 km marxa. Havent estat internacional, tant a nivell absolut com júnior. L'esdeveniment més important que ha estat present defensant la samarreta nacional, és la llavors anomenada Copa "Lugano" (actualment, és el Campionat del Món de marxa per països). A nivell màster, ha estat sots campió d'Europa i 3r del món. També ha estat finalista en la Festa del "Millor Esportista" de Sabadell. Les seves millors marques en els 20 km (1h33'50" en 1976) i en els 50 km (4h31'40" en 1978) encara són rècords de Sabadell. Malauradament, des dels darrers Jocs Olímpics aquestes dues proves no es celebren i la prova desapareix del calendari internacional. Quina injustícia!!!

El llibre consta de 6 parts: un pròleg a càrrec dels coneguts Pere Figueras, Xavi Andreu i el doctor Ramón Cugat, una introducció feta pel mateix Antentas, Atletisme (amb 14 apartats), Futbol (Centre d'Esports Sabadell - Selecció catalana), quiromassatgista (com a Centre de Teràpia del mateix Josep) i una bibliografia.

La idea de com aquest llibre sortís a la llum, és força curiosa. En Josep sempre li agrada explicar vivències i acudits de la seva època atlètica, principalment, mentre fa un massatge o exploració a un pacient (suposadament, si ve del món futbolero, llavors se te'n va al futbol). I si aquest pacient és atleta i de la JAS, encara s'hi esplaia més. Això ho he experimentat jo mateix i en Josep Mª Antentas, l'autor del llibre. I va anar així: un dia, entremig de la narració en un massatge, en Josep M^a li diu... i si ho escrivim això? Podem fer un llibre de tot el que expliqués...

Dit i fet: mans a l'obra !!! Queden pel dissabte vinent a les 3 del migdia, just quan en Josep acaba la seva jornada laboral, i en Josep M^a amb la gravadora, comença el relat. És a dir, en Josep com a narrador com si fos la princesa *Xahrazad* i en Josep M^a a punt per escoltar les rondalles com si fos el sultà persa *Xahryjar*. Afortunadament, la història no va durar mil nits tal com passa a l'antologia de contes tradicionals orientals escrits en àrab: *Les mil i una nits*.

En Josep té corda per una bona estona i evidentment no s'acaba en un sol dia. A partir d'aquí, queden pels següents dissabtes. Més o menys, foren uns 10 dissabtes gairebé seguits, de 3 a 5 de la tarda. En Josep, sense haver dinat i cansat de tot el dia (a les 8 del matí, ell mateix obre el consultori per atendre el primer client). Però, a la vegada, engrescat per explicar tot d'anècdotes al Josep M^a. Sense un ordre en concret, però gràcies a tot el material facilitat pel mateix Josep (àlbums amb retalls de diaris i fotografies i tot ben ordenat), va ajudar per anar lligant amb dates i fets reals tot el que li explica el Josep.

Tal tasca va durar uns 3 mesos, ja que no només hi havia experiències atlètiques, sinó també de futboleres. En Josep és més conegut per haver estat massatgista del Sabadell (tots els ceballuts sabem que quan parlem del Sabadell es refereix al Centre d'Esports Sabadell) i de la selecció catalana, que no pas haver sigut marxador internacional.

Així i tot, més de la meitat del llibre està dedicat a l'atletisme. I no només a la seva trajectòria com a marxador (més de seixanta anys), sinó, paral·lelament, a la trajectòria de la JAS, en l'època de màxima esplendor, coincidint tant la d'ell com la del club. Per aleshores, la JAS era considerat com el 3r millor club català, només superat per 2 clubs de la capital: el Futbol Club Barcelona i el Club Natació Barcelona. Per darrere de la JAS, hi trobem al Club Esportiu Universitari i el Centre Gimnàstic Barcelonès, dos clubs més de la capital, i el Club Atlètic Manresa i el Reus Ploms com a primers clubs fora de Barcelona. I, per tant, en tal època daurada (tant de bo ho poguéssim reviuire ara...), en els encontres de lliga (llavors a 3 atletes per prova en lloc dels 2 actuals), la JAS només era superat pel Barça i pel Natació Barcelona.

Que en Josep fa miracles, això ho sabem tots. Segur que molts dels seus pacients ho poden corroborar. I jo també. Un cop, l'any 2005, em vaig lesionar entrenant a la platja. Què hi feia jo corrent per allà? Bé, era un diumenge d'estiu i no volia privar a la família d'una jornada de bany. Així, que mentre ells ens banyaven, jo vaig anar a córrer per la platja. No volia perdre'm l'entrenament, ja que pel següent cap de setmana, tenia el Campionat d'Espanya màster a Torremolinos. Amb la mala sort que em vaig lesionar en sentir una punxada a la cama. I el primer que em va venir el cap, fou: adeu campionat. I adeu diners (bitllets avió i reserva hotel ja estava pagat). Tot se n'anava en orris. El campionat començava divendres. Així i tot, ho volia intentar. Així, que me'n vaig a l'Orriols dilluns (un 2 d'agost, cap problema per la data, ja que ell sempre té obert tot l'any) per si podia fer alguna cosa...

I el primer que em diu només de veure'm a la consulta i sense cap exploració prèvia: tu vols córrer a Torremolinos, oi? (ell, en ser encara atleta en actiu -categoria, màster, com la meva era coneixedor del calendari de competicions de la federació). Fa una exploració i em diu rotundament: correràs ¡¡¡ Bé, em va masegar per tota la cama alhora que també em va punxar. I ara què?: res. No cal que tornis... i que vagi bé la competició. Sigui el que sigui, vaig sortir de la seva consulta més adolorit del que havia entrat. Amb un espectacular bandatge... i coix ¡¡¡

Fins al punt, que de camí cap a casa, m'havia d'anar assentant per diversos bancs de la Rambla... per reposar del mal que em feia. Alhora m'anava mentalitzant: què carai haig de córrer el divendres¡¡¡

Bé, amb el pas dels dies, el dolor va anar disminuint molt lentament, però disminuint. Divendres al matí, quan era dins l'avió, sentia que la lesió encara pessigava. Pel trajecte, i enmig de les boires, m'anava fent la idea que millor que podia fer era treure'm del cap la idea de competir (les meves proves són explosives i cal estar en òptimes condicions)... i anar a prendre el sol a la Platja de Torremolinos.

Així i tot, a la tarda em presento a les pistes, faig un escalfament per provar-me i va resultar satisfactori. Pràcticament, ja no feia mal. Llavors apareix un enigma... que faig? Una cosa és intentar participar i complir amb el compromís ... i l'altre anar a tota bufa per fer el millor paper possible. I la primera prova en entrar en escena eren uns 100 metres tanques. Casi res. Em podria trencar del tot. Me la jugo, corro amb totes les meves forces ... i faig el quart. I estic sencer. Al·leluia¡¡¡

L'endemà dissabte, tinc la pentatló (llargada, javelina, 200, disc i 1.500)... i torno a fer el quart. Però sencer. I per acabar d'arrodonir la jornada, soc convocat per la selecció catalana pel relleu 4x100 de la categoria M40. I fem bronze¡¡¡

Això fou la cirereta del pastís: d'anar coix dilluns a guanyar una medalla en un campionat estatal dissabte. Era evident, que en Josep es mereixia una visita meva al consultori del carrer Montserrat, tal com vaig fer en el transcurs de la següent setmana per agrair-li l'encert en la meva recuperació.

Fa anys que ens coneixem amb el Josep, i de camí de tornada a dalt de l'avió contemplant de nou les boires, vaig recordar un partit del Sabadell al Santiago Bernabeu per enfrontar-se al Real Madrid en partit de copa. Fou el 22 de desembre del 1983. Jo estava a Madrid fent la "mili" (Servei Militar). No vaig dubtar gens a anar al camp per animar el nostre equip i, de pas, baixar per les grades fins a la banqueta del Sabadell per desitjar sort al Josep. Evidentment, va quedar bocabadat veure'm allà i vestit de militar. Per llavors, estàvem a 2a divisió i com a curiositat, el preu de l'entrada fou de 200 pessetes. Llàstima que vàrem perdre (3-1).

Al Bernabeu no hi va haver miracle (victòria)... però sí a Torremolinos (medalla).

Aquest, només és un testimoni, el meu personal, però segur que n'hi ha molts més i si tothom explica el seu cas, podríem escriure una enciclopèdia. No és exagerat. Penseu que tal com s'afirma en el pròleg: "Per les seves mans ha passat mitja ciutat".

Al llibre hi ha moltes anècdotes, com la de per què en Josep també és conegut per "Honved" Orriols: intercanviant amb un altre atleta el seu xandall del Honved de Budapest... per una cinta de música (i jo que creia que l'havia canviat pel seu ¡¡¡). És evident, que quan es publica un llibre, explicat pel mateix protagonista, les coses queden del tot clares, sinó, la

versió va canviant segons te la van explicant (de fet, jo estava convençut que fou un intercanvi de xandalls).

I també una de força curiosa, com fou haver estat rebut en una audiència pel Papa de Roma (Pau VI) al Vaticà en 1970 junt els altres participants en la tradicional cursa de marxa en terres italianes: "Roma- Albano- Castelgandolfo". Cursa de 32 km amb sortida a la plaça de Sant Pere del Vaticà fins a la residència d'estiu dels Papes. Com a record, una medalla commemorativa que encara té. De fet, és l'únic atleta sabadellenc en tenir tal honor.

A l'apartat del futbol, hi apareix unes 50 preguntes amb unes 50 respostes. N'hi ha d'interessants, coses, que només sap qui ho viu en persona i ara podem saber-ho. Per la seva transcendència, voldria recordar, com ho fa ell, la de l'atemptat de l'ETA produït a Sabadell el 8 de desembre de 1990 amb un balanç de 6 policies nacionals morts mentre es dirigien a la Nova Creu Alta on el Sabadell s'enfrontava al Màlaga. Recordo molt bé tal dia, perquè em trobava al Pirineu enmig d'una històrica tempesta de neu, de tal magnitud, que molts cotxes no varen poder avançar i els ocupants havien de ser allotjats en dependències municipals dels pobles afectats per la nevada per passar la nit. Totes les botigues de la zona, van esgotar les cadenes. Circulant segurs rere una màquina, llevaneus i amb la ràdio engegada dins el cotxe sentim: "Atemptat de l'ETA a Sabadell". No ens ho podíem creure!!!

Tots som coneixedors d'aquest atemptat contra la nostra ciutat, però del que no se sabia, i en Josep ens ho explica, és que ell també era present a la comissaria fent unes gestions i també havia de marxar junt amb ells dins el furgó policial. Afortunadament per ell, aquests tràmits es van retardar i el furgó va marxar sense ell. A uns cinc-cents metres de la comissaria (a l'encreuament entre els carrers Josep Aparici i Ribot i Serra) va saltar pels aires tot el dispositiu especial. Tal demora li va salvar la vida, i ara ens ho pot explicar. Això i moltes més coses.

Després de mil i una nits, la princesa es va salvar de que el sultà li tallés el cap. Però també, després de 10 tardes, aquest llibre ha sortit a la llum....

Ricard Rof

ELS MÀSTERS DE LA JAS : UN ANY PER EMMARCAR

Un 2025 ple de medalles internacionals i altres distincions

CAMPIONAT D'ESPANYA SHORT TRACK: CREUS, MARANGES I EL RELLEU, CAMPIONS

El Campionat d'Espanya màster de short track es va disputar a Antequera (28 febrer i 1-2 de març), on la JAS va tenir una actuació prou meritòria amb 2 títols individuals i un altre títol a nivell d'equip. Toni Creus (M60) va guanyar els 60 metres tanques (9"72), Salvador Maranges (M65) el salt de perxa (3'45m) i l'equip de relleus M60 el 4x200.

També es van aconseguir un parell més de medalles: el mateix Maranges en salt de llargada (bronze) i un altre equip de relleus M55 format per Francesc Castander, Antoni Tortosa, Jordi Marco i Xavier Cerrato, fou subcampioni.

Tot i la sensacional i emocionant victòria del relleu M60, amb un equip format per Ricard Rof, Josep Mª Madí, Toni Creus i Jordi Andrés. La seva marca (1'56"81) es va quedar a només dues centèsimes del rècord de Catalunya de la categoria (M60) en possessió de l'equip que varen derrotar "in extremis" a Antequera (1'57"28 / Nou Barris).

Com a curiositat, ressaltar que es va batre un rècord del món a Antequera: l'atleta asturià Ricardo Menéndez (bomber de professió) va córrer els 400 metres amb un temps de 49"45, nou WR de la categoria (M45).

Per cert, era el 5è cop que Antequera acollia un Campionat d'Espanya màster de short track (el primer, en l'any 2011). Catalunya només ha sigut seu d'aquest campionat en una ocasió. Fou en l'any 1998 a la ja desapareguda pista de Vilafranca del Penedès. Potser ja va sent hora que aquest campionat es torni a celebrar aquí...

SALVADOR MARANGES: LIDER MUNDIAL DE L'ANY

Fou el 7 de març a Miramàs, amb motiu del Campionat de França màster de pista coberta. Població d'uns trenta mil habitants, però amb un majestuós pavelló d'esports, està situada a la regió de la Provença, situada a mig camí entre Nimes i Marsella.

Aprofitant la proximitat del lloc (a 5 hores de cotxe des d'aquí, per exemple, la meitat per anar a Antequera), que s'hi podia participar fora de concurs (especificat al reglament) i sense el requisit de tenir marca mínima (podent participar qualsevol atleta amb llicència), alguns atletes catalans s'hi van desplaçar. Entre ells, en Salvador Maranges.

L'actuació d'en Maranges (M65) fou exitosa. Va ser el guanyador de la prova amb una marca de 3'50 metres en el salt de perxa, superant al primer francès (i, per tant, campió de França) amb una marca de 2'90 metres.

I no tan sols això. Amb tal marca (3'50), es col·locava (provisionalment) com a líder mundial de l'any. A continuació de la seva marca: l'eslovac Bajner (3,42) i l'americà Hanes (3'30). Malauradament, Maranges va perdre tal privilegiada situació al ser superat per l'americà Wendell Beck (3'70) al proclamar-se aquest com a nou campió mundial en el campionat fet a la seva terra (Gainesville, Florida) el 23 de març. Igualment, i al llarg de l'any, ningú més va superar la marca de Maranges (3'50) i apareix en segon lloc en el Rànquing mundial de perxa M65 de l'any 2025.

És envejable el campionat del país veí, ja que es va comptar amb una gran participació d'atletes, afavorint l'ambient atlètic i l'esperit competitiu. Tots sabem, que darrerament la nostra federació ens ho posa molt difícil per participar en un Campionat d'Espanya, pràcticament, reduït a només uns privilegiats. Per exemple, per la prova del pentatló masculina, aquí només s'admet un total de 12 atletes en el conjunt de totes les categories (el que implica que no s'omplin tots els pòdiums). Bé, a Miramàs, hi van prendre part 55 homes. Fantàstic !!!

Per cert, tots els participants a Miramàs van rebre un lot de productes típics de la terra i els drets de participació eren abonats allà mateix, de manera que si al darrer moment no s'hi anava, a l'atleta no li suposava cap despesa. Els guanyadors (encara que fossin fora de concurs), també varen rebre la medalla commemorativa. Algú d'aquí que prengui nota...

World Masters Rankings
Official Rankings of World Masters Athletics

2025 Indoor Men's Pole Vault Rankings (in progress)

Report errors by linking on time, distance, height or points below. Gold background indicates newly inserted / adjusted performance.

M65 Pole Vault	Complete Rankings List
1 3.50 87.88% Salvador Maranges (68)	ESP 🇪🇸 Miramàs, TRA on 7 Mar 25 - 9 Mar 25
2 3.42 84.49% Miroslav Bajner (67)	SVK 🇸🇰 Košice, SVK on 7 Mar 25
3 3.30 84.17% Steve Hanes (69)	USA 🇺🇸 Gainesville, FL, USA on 20 Feb 25 - 23 Feb 25
4 3.15 79.16% Gary Hunter (68)	USA 🇺🇸 Gainesville, FL, USA on 20 Feb 25 - 23 Feb 25
4 3.15 79.16% Rodney Atherton (68)	USA 🇺🇸 Gainesville, FL, USA on 20 Feb 25 - 23 Feb 25
4 3.15 75.44% Victor Berezovskiy (65)	USA 🇺🇸 Gainesville, FL, USA on 20 Feb 25 - 23 Feb 25
7 3.00 74.15% Hubert Indra (67)	ITA 🇮🇹 Ancona, ITA on 27 Feb 25 - 2 Mar 25
8 2.95 75.28% Tony Salmon (69)	CAN 🇨🇦 Montreal, QC, CAN on 14 Dec 24

CAMPIONATS DEL MÓN SHORT TRACK: FRANCESC CASTANDER FREGA LA MEDALLA

Gainesville (Florida) va acollir per primer cop els Campionats del Món master short track (del 23 al 30 de març). Per cert, fruit de la bona acollida que va tenir, Gainesville tornarà a repetir com a seu del proper mundial (2027). Com a curiositat, pels que hi van anar, encara flipen pels cocodrils que varen veure en un llac proper al pavelló.

Evidentment, la llunyania de la seu i en dates no festives (és més fàcil quan cau el campionat per Setmana Santa), pocs atletes del vell continent hi varen poder participar. I dels nostres, només en Francesc Castander (M55) com a representant de la JAS.

Així i tot, els seus compromisos laborals, li van impedir disputar més d'una prova (com és habitual amb ell) i només va poder competir en els 400. Va quedar el 17è (1'01"61). Curiosament, en Castander no va poder participar en el darrer Campionat d'Espanya (Antequera)... per no tenir la marca mínima exigida de participació per la federació espanyola. No s'entén...

A la vegada, en Castander va poder ser inclòs en la selecció espanyola pel relleu 4x200 per la categoria M50 (és a dir, baixant ell una categoria, perfectament legal) i gairebé frega la medalla. Foren quarts (1'44"94) a només 69 centèsimes del bronze (que fou per França). Lògicament, victòria ianqui (1'39"49), sent els britànics subcampions (1'41"89).

Ben segur, tot i fregar la medalla, en Castander va tornar content cap a casa oblidant el disgust d'Antequera. Doncs, tot i ser present allà expressament per completar un equip de relleus amb la JAS, no va poder participar allà en la seva prova...

CAMPIONAT D'ESPANYA: VEGAS, PAÑOS, CREUS, MARANGES I EL RELLEU, CAMPIONS

La ciutat alacantina de La Nucía (en català: La Nucia) va acollir per primer cop un Campionat d'Espanya màster (20-22 de juny). De fet, fou construït en l'any 2019. Aquest mateix any, fou la seu del Campionat d'Espanya absolut i en el 2022 va acollir el Campionat Iberoamericà. És conegut com: Estadi Olímpic Camilo Cano.

El mateix alcalde de la localitat (Bernabé Cano) va fer alguns lliuraments de medalles als guanyadors. En total, es van batre: 1 rècord del món, 1 d'Europa, 7 d'Espanya i 52 dels Campionats. Dels 1.136 participants, els de més edat foren: Ricardo Garcia (Oviedo) amb 91 anys i Inés Pérez (Renteria) amb 84.

Amb 6 medalles d'or (més 1 plata i 3 bronzes), la JAS fou el 6è equip del medaller (10), només superat pel Track, Dawako, Moratalaz, Manresa i Zuera, però per davant del Durango (un altre equip potent). Inclús, la posició hauria pogut ser d'un lloc millor (en tenir un or més), de no haver patit una desclassificació abans d'una cursa per unes sabatilles que semblava que no eren reglamentàries (quan, curiosament, amb les mateixes sabatilles, la mateixa atleta va córrer el dia abans un altre prova, sense cap impediment i guanyant amb solvència).

Els campions foren : Teresa Vegas (W65) en els 5.000 metres (22'40"02), Montse Paños (W60) en el martell (30'68), Toni Creus (M60) en les 100 tanques (16"05) i 300 tanques (47"42), Salvador Maranges (M65) en perxa (3'25) i l'equip de relleus M60 pel 4x100 (54"85). Aquest equip fou compost per: Ricard Rof, Josep Mª Madí, Toni Creus i Salvador Maranges.

L'autor de la millor marca va ser per en Creus, al protagonitzar el rècord dels Campionats en la prova dels 100 metres tanques. A la vegada, va batre el rècord de Catalunya. També va estar a punt de batre el rècord català en la prova de les 300 tanques, però es va quedar a tan sols 11 centèsimes. Potser l'hauria batut d'haver gaudit d'una mica més de competència en les seves proves, ja que a causa de la incredulitat del reglament (amb mínimes de participació molt exigents, només a l'abast d'uns quants), va córrer sol les tanques llargues i només amb dos atletes més les tanques curtes (tal com es veu en la foto corresponent).

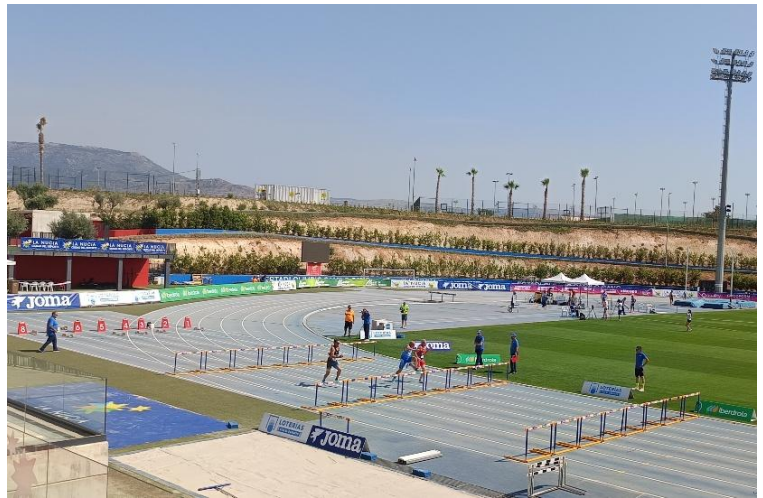
Aquesta situació es va produir en diverses proves, fins al punt, que molts pòdiums eren incomplets. Amb el nostre cas, ho vàrem viure en les comentades tanques del Creus com també amb la perxa d'en Maranges (tal com es veu en les fotos corresponents). Tots dos van rebre la medalla per part de l'alcalde en un pòdium buit. Quina bestiesa !!!

Un altra bestiesa incomprendible fou la que va patir Teresa Vegas just al presentar-se a la Cambra de Requeriments per la prova dels mil cinc-cents. Tal com es comenta en un paràgraf més amunt, no va poder córrer els 1.500 amb les mateixes sabatilles que havia corregut els 3.000. No siguem mal pensats, però potser fou víctima d'una reclamació d'una possible rival. En tot cas, la nova Normativa de la implantació de les sabatilles reglamentàries, i per culpa de les diferents maneres d'interpretació, portarà cua...

Altres medallistes a La Nucía foren : Maranges (M65), tercer en llargada (4'25) i Paños (W60), sots campiona en martell pesat (12'74) i tercera en pes (9'40) i disc (22'79).

La resta d'atletes de la JAS en competir allà foren: el mateix Maranges 5è en el 100 (14"93), Josep Mª Madí (M60) 8è en el 400 (1'07"51), Jordi Marco (M55) 7è en triple (9'19), Antoni Tortosa (M55) que no va acabar la cursa de tanques per lesió i Pili Camarasa (W65) 4a en el martell pesat (8'05).

Ens hauria agradat que hi haguessin participat més atletes de la JAS (altres anys, hem sigut el doble i gairebé el triple), però incomprendiblement, els nous aires de la federació van cap a un campionat més restringit, amb pocs atletes, però de nivell alt...

CAMPIONATS DEL MÓN DE POLICIES I BOMBERS: DUES MEDALLES PER JORDI MARCO

Jordi Marco, atleta màster de la JAS (M55), i en representació de Cos de la Guàrdia Urbana de Barcelona, va participar en el darrer Campionat del Món de Polícies i Bombers celebrat als Estats Units la primera setmana del passat juliol (2025).

El campionat es va celebrar a Birmingham (Alabama) i també disputa per categories. Dins la seva categoria (M55), va aconseguir esgarrapar un parell de medalles en salts (la seva especialitat). Concretament, fou sots campió en triple i tercer en llargada. També fou 5è en els 100 metres i 6è en els 200.

Tal com es veu en la foto que il·lustra l'article, se'l veu content al pòdium lluint la bandera de la ciutat de Barcelona (al ser agent de la capital catalana), al costat del representant britànic (campió) i polonès (sots campió).

Fent memòria, Barcelona va acollir en l'any 2003 aquest esdeveniment (World Police & Fire Games), disputant-se les proves atlètiques a l'Estadi Olímpic. Fou la 10a edició. Hi van prendre part uns 10.500 esportistes pertanyents a 54 països.

CAMPIONATS DELS ESTATS UNITS (OPEN): VALUOSA MEDALLA PER FRANCESC CASTANDER

Valuosíssima medalla l'aconseguida per Francesc Castander (M55) en el Campionat dels Estats Units màster (anomenat allà com: "Track & Field", el nostre equivalent a l'aire lliure). Disputat durant la segona quinzena de juliol a l'estadi de Wilton Frank a la localitat d'Huntsville (Alabama). L'esdeveniment tenia caràcter "open", és a dir, hi podien prendre part atletes forans com a fora de concurs. Aquests últims competien sota les sigles del país d'origen (en el cas d'en Castander: "Spain"). L'únic requisit, pagar la corresponent quota (la mateixa que els locals), és a dir: 60 euros pels drets d'inscripció més 20 per cada prova a realitzar.

En Castander va obtenir un gran resultat en terres ianquis, ja que fou tercer en els 800. Com a anècdota, i detall de l'organització per haver participat fora de concurs, igualment va rebre una medalla de cortesia (com a tercer de la prova), ja que la medalla oficial fou pel 4t classificat de la prova. Aquesta, no li fou entregada a pòdium (exclusiu als 3 americans guardonats), sinó que en sentir el seu nom per megafonia, va haver d'anar al lloc del lliurament de dorsals, on sota una gran sorpresa, li fou lliurada la medalla.

També fou 5è en els 400. I en el mateix cas anterior, li fou lliurat al mateix taulell un banderí commemoratiu per haver-se classificat dins els 8 millors de la prova. Vaja, com aquí. Per cert, en Castander no va poder participar en el darrer Campionat d'Espanya (La Nucía)... per no tenir la marca mínima de participació que exigeix la RFEA. Algú ho entén?

MATI GÓMEZ REP UN RECONeixEMENT A TERRASSA: COM A PIONERA CATALANA EN RUTA

El passat 24 de setembre, Matilde Gómez (més coneguda per Mati), i fins fa poc atleta màster, va rebre un reconeixement a l'Ajuntament de Terrassa amb motiu de la presentació de la "Cursa de la Dona" per haver estat una de les pioneres en les curses de ruta (en 1978 fou la guanyadora de la I Marató Catalunya, sent proclamada com a 1a campiona de Catalunya).

L'acte fou organitzat per la "Associació Esportiva Mitja marató" de Terrassa. Entre els assistents a la presentació, Núria Parlón (Consellera de la Generalitat), també corredora de curses populars i de fet, participant en aquesta Cursa de la Dona a Terrassa. Entre altres assistents a l'acte, Driss Lakhouaja, entrenador personal de la Consellera Parlón, guanyador de la "Sant Sebastià" (2002) i protagonista d'un rècord d'Europa màster a Sabadell (2019).

En 1978 només uns 150 atletes va acabar la 1a edició de la Marató Catalunya. I entre ells, només 3 dones (la Matí, una d'elles i guanyant la cursa). És a dir, un escàs 2% de participació femenina respecte a la masculina). El passat 15 de març, una nova edició de la marató es va celebrar a Barcelona amb una inscripció rècord de 35.000 corredors, dels quals un 40% en categoria femenina. És a dir, unes catorze mil dones hi van prendre part. Res a veure amb les 3 de l'any 1978. La Mati fou una de les que va obrir camí i d'aquí ve aquest reconeixement com a pionera de les curses en ruta a Catalunya...

DONACIÓ FOTOGRAFIES PISTES MUNICIPALS (Autor : ANTONI GRAU)

Ens complau haver rebut una col·lecció de fotografies fetes pel retratista sabadellenc Antoni Grau (1925-2022) durant la dècada dels anys 70 en competicions atlètiques a les Pistes Municipals.

Tal donació ha estat possible gràcies a una iniciativa de la família del Sr. Grau, en cedir el seu llegat a l'Arxiu Històric Municipal, excepte una petita col·lecció d'obres atlètiques que han estat cedides a la JAS.

Es tracta d'unes imatges preses a les mateixes Pistes, en unes competicions que no es pot deduir de quin tipus són, però sí que es reconeix a algunes atletes del club, com l'Àngels Vives, Olga Seguí i Montse Manrique. També s'observa al Pep Molins així com atletes no identificats pertanyents al CAG (Club Atlètic Granollers) i al CAT (Club Atlètic Terrassa).

La vàlua d'aquestes imatges, és que foren seleccionades pel mateix Sr. Grau per ser presentades en concursos de fotografia. Inclús, al revers, indica els punts rebuts de tal fotografia (es desconeix el barem utilitzat per la puntuació així com el resultat obtingut al concurs).

Càmera Club Sabadell, li va dedicar una exposició (2023) oferint una petita mostra de les obres que ens ha deixat com un homenatge a la seva trajectòria fotogràfica.

Ricard Rof

“Antoni Grau i López va ser un reconegut fotògraf de Sabadell, impulsor de la fotografia i de la memòria gràfica de la ciutat.

Tot i dedicar-se professionalment al sector tèxtil, la fotografia sempre va ser la seva gran passió. S'hi va iniciar de forma autodidàctica, muntant a casa el seu propi laboratori fotogràfic i introduint-se en el camp dels concursos.

No va trigar a ingressar a Càmera Club Sabadell, d'on n'acabaria sent president durant 14 exitosos anys, organitzant 5 Biennals Internacionals que van contribuir a l'expansió i reconeixement de l'entitat arreu del món.

Li agradava passar llargues estones al laboratori, jugant amb els negatius i deixant volar la imaginació per sorprendre públic i jurats. Va acumular 23 premis internacionals amb més de 300 obres premiades que li van merèixer ser distingit amb els títols AFIAP i EFIAP per la Federació Internacional d'Art Fotogràfic.

Però, per a ell, la fotografia no només era art, sinó també un testimoni del passat. És per això que, al llarg de la seva vida, va anar atresorant amb una constància exemplar més d'11.000 fotografies de la nostra ciutat, memòria que a través dels seus quatre llibres publicats ens demostra l'abast del seu silenciós treball”.

(Exposició Homenatge / Casal Pere Quart / novembre 2023)

CAMPIONAT D'EUROPA MÀSTER (Madeira, POR)

Del 8 al 19 d'octubre (2025) es va disputar la 23a edició del Campionat d'Europa Màster a l'illa de Madeira del país veí, disputant-se en 4 poblacions de l'illa portuguesa: Ribeira Brava, Câmara de Lobos, Machico, i a la capital, Funchal.

Malgrat les estranyes dates per fer aquest Campionat (per aquesta època, ja no es disposa de vacances lliures), va comptar amb 4185 participants, dels quals, 427 espanyols (3r país per nombre d'inscrits). Res a veure amb les xifres de la 1a edició (1978 / Viareggio, ITA), amb una participació de 1.193 atletes, dels quals, només 15 espanyols.

L'Estadi principal fou el "Centro Desportivo da Madeira" (Ribeira Brava). Dels 40 països representats, gairebé tots van assolir medalla (34). Espanya fou 4a en el medaller (1r Regne Unit / 2n Alemanya / 3r França) amb un total de 186 medalles (58 or / 63 argent / 65 bronze). Sent la de més valor, l'assolida pel relleu 4x400 mixt M55 al també batre alhora el rècord del món (3'56"45).

Un campionat màster, tothom sap qui tingui coneixements del món màster, que és un campionat complexa a l'hora d'organitzar-lo. Requereix molts actors en escena i una bona coordinació entre ells, i no solament els dies, mesos i inclús anys anteriors, sinó també des del precís moment quan es dona el tret de sortida amb la pistola del jutge (cas real i literal tractant-se de la sortida d'una cursa).

El Campionat d'Europa assignat a Madeira ja va néixer complicat i amb dubtes d'ençà que fou assignat, recurrent per un camí tortuós, amb canvis de seus i horaris per afinar. Afortunadament, el suport de la EMA (European Master Athletics) a la federació portuguesa, fou indispensable en portar endavant l'esdeveniment reforçant l'organització.

Així i tot, a l'arrencada, queixes i disgustos dels atletes ja al primer dia eren prou patents: problemes amb els transports, manca de medalles, manca de marques en els sectors de llançaments, retards d'horaris i resultats...

Això seria un petit resum introductori, però anem a pams...

Fins a Madeira s'hi van desplaçar fins a 6 atletes de la JAS, tot i que dos d'ells no varen poder competir. Miguel Ángel Balaguer (M55), soci del club i exatleta, va guanyar els 3.000.

La competició es va disputar en 4 estadis diferents i allunyats de la capital (Funchal). Les respectives poblacions van ser: Ribeira Brava (a 22 kms), Câmara de Lobos (a 14 kms) i Machico (a 24 kms). El 4t estadi no era tal, sinó que era un camp de terra situat dins una Caserna Militar (Cuartel : "Regimento de Guarniçao núm. 3") situat als afores de la capital, i com els altres estadis, situats als afores de les respectives poblacions. Per arribar-hi, 3 solucions: taxi, cotxe de lloguer o shuttle, ja que ni tan sols l'autobús urbà hi arribava.

Els autocars posats per l'organització (shuttle) van ser efectius pels que no disposaven de cotxe de lloguer. Enllaçava els 4 estadis gratuïtament cada mitja hora en punt. Però tampoc te'n podies fiar. Vaig comprovar que, segons qui fos el conductor, arrencava abans de l'hora fixada, ni parava al mateix lloc (vaig veure atletes perden el bus per qualsevol d'aquests 2 motius). El trajecte fins a Ribeira Brava (l'Estadi principal) durava uns 40 minuts, però un dia, el xofer va confondre la ruta i va tardar 62 minuts. Era evident, que no tots els xofers havien rebut la mateixa formació idònia.

El campionat va començar amb una gran badada de previsió: les medalles dels premiats no hi eren. En canvi, la medalla de participació (obsequi de l'organitzador) sí que es va lliurar a cada participant en recollir l'acreditació i dorsal. Encarregades a la Xina, no varen arribar fins al 2n dia de competició. Llavors, els medallistes de les dues primeres jornades, pujaven al pòdium sense la corresponent medalla sota la promesa que quan arribés s'entregaria al delegat de cada selecció. Un nyap ¡¡¡

Només d'inici, el Campionat ja va començar el primer dia amb mal peu, ja que la photo-finish no funcionava (no es va provar abans?) i les curses es van haver d'endarrerir 1 hora fins a solucionar el problema. La programació d'aquell primer dia se'n va anar en orris i a el llarg del dia es va anar recuperant l'hora perduda. Jo mateix en vaig patir les conseqüències: vàrem sortir a la pista amb mitja hora de retard, hi havia les tanques posades (les de la nostra prova) i quan ja érem provant els tacs de sortida, ve el jutge àrbitre donant ordres de treure les tanques per deixar la pista buida, perquè calia fer abans les sèries dels 400 del decatló. I així fou: nosaltres (tots els corredors de tanques) fent temps (mitja hora més) al final de la recta esperant que els decatletes acabessin els 400. Un altre nyap ¡¡¡

I encara un altre nyap fou la planificació de la prova del pentatló de llançaments, prevista al camp de la caserna militar, però tal instal·lació (Regimento de Guarnição núm. 3) no disposa de passadís de javelina, ja que és un camp de terra sense gespa, per tant, aquesta prova no es podia disputar allà. La solució (gens pràctica) fou la de disputar la javelina a l'Estadi principal (Centro Desportivo Ribeira Brava) situat a més de 20 kilòmetres ¡¡¡ Això sí, l'organització habilitava un shuttle especial només pels concursants de la javelina: els portava allà, s'esperava acabar la prova i els tornava al camp... per completar el pentatló. Imagineu: això comportava uns retards considerables que afectava el transcurs de la resta de proves. Com a exemple, una atleta del club, Pili Camarasa, va tardar 11 hores a completar les 5 proves del pentatló.

Fruit de la mala planificació, un dia varen acabar les proves... a les cinc del matí ¡¡¡ En honor a la veritat, cal ressaltar que el shuttle es va esperar fins al darrer atleta en tornar a tots cap al centre de Funchal (inici ruta). Una atleta nostra ho va patir: la Fanny (Estefania Lorente). Precisament en el seu primer esdeveniment internacional. Quin debut ¡¡¡ No és broma, el martell W35 estava previst a les 22'00 hores... i va començar a les 3 de la nit. Qui té ganes de competir a aquelles hores ¡¡¡

Un altre error greu (i que ningú ha pres la decisió de corregir els resultats: anul·lant la marca) és el pes erroni dels artefactes utilitzats pel martell pesat. Segons testimonis dels mateixos llançadors, el pes del martell pesat pesava bastant menys del previst al reglament, fins al punt que els competidors llençaven més d'1 metre de la seva marca habitual. Els propis "afectats", juren que ho comunicaven als jutges de la prova, però aquests, tossuts, afirmen que el pes és el correcte i que tampoc hi ha bàscula a la instal·lació (Regimento de Guarnição núm. 3) per comprovar-ho. Fantàstic ¡¡¡

L'Estadi "Centro Desportivo da Madeira" és com és amb les mancances que té. De fet, potser no està preparat per acollir un gran esdeveniment com aquest amb molta participació. Per exemple, el carreró de javelina (només 1) estava dissenyat al mateix cantó que la gàbia de llançaments. Aquesta anomalia, provocava retards, ja que no es podien disputar 2 llançaments alhora (cosa que hagués estat possible d'estar oposats).

La situació de l'Estadi és amb consonància amb el perfil muntanyós de l'illa, és a dir, situat entremig de muntanyes, aprofitant el petit replà on s'ubica la pista. Idíl·lic: mai he competit en un Estadi enclavat entremig de les muntanyes.

La ubicació de la "Call Room", situada a la zona d'escalfament i a un nivell per sota la pista de l'Estadi, obligava els atletes a caminar per una rampa empinada per salvar el desnivell

existent. Gairebé, com si s'anés d'excursió a un cim. A més, la rampa era d'asfalt, el que dificultava caminar amb les sabatilles de claus, ja que des de la "Call Room" ja calia sortir equipat per anar a la sortida de la cursa corresponent.

La instal·lació compta amb un aparcament soterrat, però, per la magnitud de la participació (parlem d'un europeu màster), era insuficient, perquè gairebé la totalitat dels participants van optar per un cotxe de lloguer. Tal allau de vehicles, va "obligar" que els conductors deixessin el seu vehicle a la vorera de la carretera. Afortunadament, que se sàpiga, cap atleta fou multat per aquesta infracció, però és evident, que aquí, els de la grua, haguessin fet "l'agost". La cosa curiosa del cas, és la gratuïtat d'aquest pàrquing, ja que no estava anunciat per enlloc i la gent no hi aparcava pensant que era de pagament. Conseqüències: el pàrquing no s'omplia mai... i a fora, els cotxes aparcats a la vorera ¡¡¡ Per riure...

La manca d'espai, dins la mateixa instal·lació, obligava a compartir activitat. Per exemple, el servei de menjador i la cerimònia de premiació, coincidien en el mateix recinte ("Medal Plaza"), quan l'ideal hagués sigut una mampara de separació per gaudir cadascú del moment (uns menjant i altres rebent medalles).

L'esdeveniment va patir mancança de voluntaris, ja que faltaven auxiliars per fer anar els marcadors dels concursos. I excepte en casos molt necessaris d'advertències, tampoc hi havia locutors. La pantalla gegant del Estadi no va entrar en funcionament fins al 5è dia. A partir de llavors, aquí es penjaven els resultats, desconeixent el motiu de perquè els primers quatre dies va estar apagada.

Un inconvenient que varen patir els matiners, fou que l'Estadi no obria les portes fins a les 8 del matí. Llavors, els atletes que competien a la 1a prova (9,00h / 8,45 Call Room) havien d'escalfar al carrer. Un altre inconvenient, més aviat, mancança, és que l'organització no va oferir un servei de fotografia, on els atletes poden endur-se un record del campionat amb una fotografia seva il·lustrant la seva pròpia actuació a Madeira.

El segon Estadi de l'esdeveniment (Câmara de Lobos) era més un estadi d'entrenament que no pas per competicions. No disposava de zona d'escalfament i l'anella era de tan sols 5 carrers, tot i que a la recta principal, 6. En aquest Estadi, per exemple, es van fer les eliminatòries de 100 (escalfant a la contra recta).

Una cosa sorprenent, potser fruit de la improvisació d'executar el campionat amb poca antelació, fou que no hi havia el tradicional "Marketing", habitual en tots els campionats, amb tota mena de material atlètic, però el de Madeira no. Jo mateix vaig patir les conseqüències al no poder-me comprar unes sabatilles de claus (que havia oblidat a casa) i que, en qualsevol campionat anterior, ho hagués solucionat comprant allà mateix unes sabatilles. Vaig haver d'anar a buscar una botiga de sabatilles corrent... i mai més ben dit.

Ricard Rof

Actuació atletes JAS

Anabel Armenteros (W35) -disc	9a	26,06
Estefania Lorente (W35) -martell	12a	31,12
Pilar Camarasa (W65) -martell	18a	21,91
-martell pesat	18a	9,19
-pentatló llançaments	24a	1.954p
Ricard Rof (M60) -100	39è	14"84
-200	43è	29"71
-100 tanques	14è	22"36
-decatló	19è	3.633p

Montserrat Paños (W60) i Teresa Vegas (W70) no varen poder participar al ressentir-se d'una lesió en l'escalfament.

Desfilada inaugural dels països participants davant Ajuntament (Praca do Municipio)

/ "Medal Plaza". Cerimònia premiació i servei de menjador compartint mateix escenari.

Estadi "Centro Desportivo da Madeira". Estadi principal del Campionat.

Estadi "Centro Desportivo da Madeira". Situat a 22 kms de la capital, Funchal

Estadi "Centro Desportivo da Madeira". Enclavat en un pla en mig de les muntanyes.

Zona d'escalfament. Al fons, Call-Room. Per sobre el nivell, "Centro Desportivo da Madeira"

Call-Room amb la respectiva rampa d'accés al Estadi. Idíl·lic : a peu de muntanya.

Zona d'escalfament. Al fons, carpa recollida dorsals.

Call-Room amb la respectiva rampa d'accés al Estadi. Al fons, carretera amb cotxes a la vorera

Aletes seguint al jutge per la rampa que comunica la Call-Room amb l'Estadi.

Pantalla gegant del Estadi (inoperativa els primers 4 dies)

Pantalla gegant del Estadi (operativa a partir del 5è dia)

Vista panoràmica de Madeira amb les pistes d'atletisme de Câmara de Lobos al mig.

Pistas d'Atletisme Câmara de Lobos. Al fons, Funchal (14 kms)

Recta principal de les pistes de Câmara de Lobos

Contra recta de les pistes de Câmara de Lobos

Els 6 atletes de la JAS participants a Madeira

ELS INICIS DE L'ATLETISME A TERRASSA

El 23 de novembre de 2021 es va presentar a Sabadell (Auditori de la Biblioteca Vapor Badia) el llibre: "Els inicis de l'atletisme a Sabadell, fins a la Guerra Civil", escrit i documentat per Ricard Rof, expresident i estadístic de la Joventut Atlètica Sabadell, i Pere Mele-ro, exatleta i excoordinador del butlletí de la Comissió de Veterans de la Federació Catalana d'Atletisme.

A l'acte, van acompanyar als autors el president de la Federació Catalana d'Atletisme, Joan Villuendas, la regidora d'Esports de l'Ajuntament de Sabadell, Laura Reyes, i Josep Mª Antentas, vicepresident de la FCA i representant de les diferents entitats de la ciutat. Tot i la tempesta que queia al Vallès alhora de la presentació del llibre, la sala de l'Auditori es va omplir per l'èxit de la convocatòria. Malauradament, un imprevist límit d'aforament (només 45 persones) va fer que certes persones es quedessin a fora sense poder entrar per raons sanitàries (1/3 de la sala).

És per aquest motiu, que l'entitat (JAS) volgués fer una altra presentació amb motiu de la segona edició d'aquest llibre (22 maig 2023), per així, donar una altra oportunitat a la gent que no va poder entrar a la sala. Aquest cop, el lloc triat fou la llibreria La Llar del Llibre, establiment on habitualment també es celebren presentacions de llibres alhora que la botiga continua la seva activitat. Per aquesta nova presentació, es va optar per no comptar en cap representació institucional, i fou presentat pel mateix president de l'entitat, en Jordi Molins, i així com els mateixos autors, agraïts per aquesta nova oportunitat. Es van omplir els 60 seients disponibles, i els que no varen poder seure, van poder continuar drets seguint l'Acte.

El llibre, dividit en 112 capítols (380 planes i 240 imatges), és un recull de dades i esdeveniments que expliquen com es va desenvolupar l'atletisme sabadellenc a principis del segle XX, des de l'any 1900 fins a la Guerra Civil espanyola l'any 1936. Magníficament il·lustrat amb fotografies de l'època, els autors vàrem fer un gran treball de recerca en l'aspecte esportiu i en els moviments associatius i polítics que va viure la societat catalana en aquell període. La publicació d'aquest llibre s'emmarca també en la celebració del Centenari dels inicis de la Joventut Atlètica Sabadell (1921), club de referència a l'hora de parlar d'atletisme a Sabadell.

Referències cap a l'atletisme egarenc

És evident, i tal com el seu títol indica, que tot el llibre gira al voltant de la nostra ciutat, però també cal valorar positivament l'aparició dins el text de certes pinzellades envers l'atletisme terrassenc, ja que hi ha referències atlètiques envers la ciutat veïna: atletes, clubs, pistes, competicions, rècords i distincions. És a dir, arran de l'aparició d'aquest nou llibre a Sabadell, de Terrassa, també se'n parla.

Això ha estat possible gràcies a la consulta feta envers recents llibres publicats a Terrassa fets per l'expert local Bernat Seran i al mateix Arxiu Històric de la ciutat veïna (tal com surt mencionat a l'hemeroteca consultada), sinó també gràcies al treball de recerca fet pels mateixos autors i fer incloure en el seu propi llibre certes referències a l'atletisme egarenc.

És sorprenent saber que el primer guanyador d'una cursa d'atletisme a Sabadell fou un ciutadà de Terrassa. Parlem de la Festa Major de l'any 1905 (1 d'agost). Tot i el premi en

metàl·lic en joc pel guanyador (25 pessetes), només hi van prendre part 3 corredors, ja que per aquella època no hi havia afició a l'esport i, conseqüentment, pocs esports es practicaven. Tampoc l'atletisme. El guanyador (segons "Revista de Sabadell") fou José Piza. Feta la consulta als padrons i cens de població de Sabadell i el cens electoral del districte de Sabadell, no apareix cap José Piza (el més semblant, alguns ciutadans de cognom Pisa), però sí que apareix un tal José Piza en el padró de veïns de Terrassa (1905): Josep Pizà Xatart, estudiant de divuit anys i veí del carrer Parellada (*foto pàgina 367*). Molt probablement, a no ser que hi hagués un error d'impremta al diari sabadellenc, i segons els autors, l'històric guanyador de la primera cursa atlètica documentada feta a Sabadell, es tracta d'aquest jove terrassenc que es va desplaçar fins a Sabadell per gaudir de la Festa Major i alhora, participar en la "Carrera a peu" (així fou anunciat a la premsa dita cursa), per cert, celebrada a les 4 de la tarda a ple estiu. *Capítol 2.*

Retrat de Josep Pizà Xatart en un acte no identificat

Guanyador de la 1a cursa documentada que se'n té coneixement a Sabadell ("Carrera a peu" per la Festa Major, 1905)

Anomenat com a José Piza (Revista de Sabadell, 13 agost plana 4), s'ha deduït que es tracta d'un terrassenc (Josep Pizà Xatart)

Autor : Andreu Segura Juncosa. Arxiu Històric Sabadell.

Tampoc hi falta ressenya de les dues primeres edicions de la Cursa de Muntanya "Copa Sant Llorenç" disputades a l'actual Parc Natural de Sant Llorenç (20 desembre 1914 i 21 novembre 1915), amb sortida de Terrassa (punt no identificat al començament de la llavors carretera de Talamanca) fins al cim de la Mola i retorn al mateix punt de la sortida. La seva primera edició, va suposar ser la primera cursa de muntanya reglamentada disputada a l'estat espanyol. Inclou imatges de la sortida de Terrassa (*foto pàgina 51*) i de la participació del club local Terrassa FC en un control a Can Pobla (*foto pàgina 58*). Curses disputades enmig d'una gran expectació, ja que segons recull la premsa de l'època, més de mil persones, entre excursionistes i aficionats, van anar a Sant Llorenç per presenciar el desenvolupament de la cursa. *Capítols 7 i 10.*

Cursa de Muntanya "Copa Sant Llorenç"

Sortida i arribada de la cursa des de un punt no identificat de Terrassa (a la llavors Carretera de Talamanca)
 Els components de l'equip del "Boy-Scouts" (dorsal 3) a punt de fer la sortida. Rere d'ells, l'equip del "Tranquils" (dorsal 4)
 -la cursa es disputava per equips de 3 corredors, amb sortida esglaonada des de Terrassa, pujar al cim de la Mola i tornada-
 És considerada com la primera cursa de muntanya reglamentada disputada a l'estat espanyol.
 20 desembre 1914. Autor Josep M^a Co de Triola. Arxiu Centre Excursionista Catalunya

Bernat Seran, en un dels seus llibres publicats, matisa més el punt de la sortida d'aquesta cursa: "L'itinerari tenia com a sortida el començament de la carretera de Talamanca, seguia fins al "Forn de Can Torrella", travessava la riera, continuava pel camí de la pedrera d'en Prat cap a Can Solà i pujava pel dret a Cavall Bernat, on es feia un repòs neutralitzat de deu minuts. Després, continuava per l'antic camí arribava fins al monestir, on es feia un descans d'una hora. I la tornada es feia pel mateix camí fins que s'arribava al punt de sortida i sense fer cap descans".

Tornant al llibre sabadellenc, també surt citat Àngel Villach, com un dels protagonistes del II Campionat d'Espanya de gran fons marxa fet entre Sabadell i Barcelona (28 abril 1929). A tal Campionat, i suposadament per augmentar la participació, els excursionistes foren convidats a la cursa, sense dret a títol al no tenir fitxa federativa. Inclús, aquests van sortir un minut després dels marxadors i havien d'anar amb indumentària excursionista incloent motxilla a l'esquena. Finalment, hi varen participar 28 esportistes: 17 d'ells marxadors i 11 excursionistes. El terrassenc (Grup Excursionista La Mola), fou el guanyador entre els excursionistes. Victòria anecdòtica, ja que el Campionat només es disputava entre els marxadors, però el seu ciutadà surt citat al llibre junt una breu biografia. *Capítol 56*

d'una cursa atlètica a l'Estadi de Montjuïc (actualment, Estadi Olímpic Lluís Companys) fou un atleta egarenc: en Josep Paüls (Centre Excursionista Terrassa). Fou el 20 de maig de 1929, amb motiu de la inauguració de l'Estadi. Tot i que es va disputar un partit de rugbi (Espanya-Itàlia) i un altre de futbol (Catalunya-Bolton Wanderers), a la mitja part es van disputar 3 eliminatòries de 100 metres llisos i la final. El guanyador de la primera sèrie fou en Paüls (12"0), anecdòtic fet i que passarà a la història per ser el primer guanyador d'una cursa a Montjuïc, fou un atleta terrassenc. *Capítol 59*

Punt de control a Can Pobla (imponent masia entre Matadepera i la Mola)

L'equip del Terrassa FC (dorsal 6) entrant dins la masia per fer el corresponent descans (temps neutralitzat), els 3 components de l'equip són: Marc Segués, Luís Gunfans i Josep Carrera.

21 novembre 1915. Autor: Josep M^a Co de Triola. Arxiu Centre Excursionista Catalunya

Un altre fet, i que segur que els agradarà de recordar en aquest llibre, és la distinció que va fer la Federació Catalana d'Atletisme al Centre Excursionista Terrassa (per llavors, el millor club local) en el transcurs de l'Assemblea anyal de la FCA (1 octubre 1932). Segons l'Acte de l'Assemblea (on per cert, va acabar a les 4 de la matinada), s'atorga la Placa al Mèrit al CET. Cal tenir present que per aquella època (i com bé no oblidem els autors), el CET havia batut en 1927 el rècord de Catalunya del relleu 4x100 (46"6), marca millor en dues dècimes que l'existent feta per una selecció catalana. *Capítol 83*

Així mateix, els autors reconeixem com Terrassa va anar per davant de Sabadell a l'hora de celebrar certs esdeveniments atlètics emblemàtics en haver-se organitzat uns pocs anys abans que a la ciutat sabadellenca, com la Volta a Terrassa (23 desembre 1923) i els Campionats de Terrassa (28 setembre 1930). També està ben documentat la primera edició dels

Campionats del Vallès (23 abril 1933) feta al camp de futbol del Terrassa, on el CET fou el guanyador per equips de forma aclaparadora en assolir més punts que en el conjunt dels altres 3 equips participants, precisament, els 3 clubs de Sabadell. *Capítols 83 i 87*

A l'apartat estadístic del llibre, també apareix cronològicament la relació de qualsevol enfrontament entre clubs de Terrassa envers Sabadell, encontres molt habituals en aquella època i que teòricament es feien dins un clima de gran germanor. Però no sempre fou així, doncs els matxs entre el CET i el F.C. Badalona, es van disputar sota una gran rivalitat, fet que també surt relatat al llibre en tenir el Badalona en les seves files, en Manel Mateu, el millor atleta sabadellenc en aquella època. També s'aprofita on parla d'aquests festivals, en fer una breu explicació de les característiques de cada pista (llavors, terrenys de joc) de Terrassa on varen competir els clubs sabadellencs. *Capítols 62 i 76*

Com tampoc hi falta documentació del matx entre la selecció de Sabadell (Club Natació Sabadell / Joventut Excursionista Pensament) envers el Centre Excursionista Terrassa (10 maig 1931 i 29 maig 1932), per cert, amb clara victòria egarenca en tots dos encontres. En el matx d'anada, fet a les instal·lacions del CNS, i segons recull l'antic diari local de la ciutat veïna, *El Dia*, els seus atletes ja varen quedar admirats de les llavors instal·lacions del club sabadellenc. *Capítols 75 i 79*

Tot i la publicació del llibre... faltava la cirereta: saber quelcom d'en Josep Pizà, el primer guanyador d'una cursa a Sabadell (1905). Casualment, i arran d'una publicació a la Revista Vallesos (número 27 / estiu-tardor 2024) on parla d'aquest llibre, en Cesc Prat (autor del reportatge) afirma conèixer un tal Pizà, que tot i viure a Sabadell, és terrassenc. Contactem amb ell, i efectivament, és net del nostre heroi. Tot i que el va arribar a conèixer en vida, ni ell ni ningú més de la família tenien constància de la seva participació en la cursa de Sabadell. Però, coneixent el seu tarannà, era molt probable que per 25 pessetes hagués fet qualsevol cosa per guanyar-les.

Aprofitant la troballa d'un descendent d'en Josep Pizà Xatart, dona peu a l'elaboració d'un reportatge a *Diari Sabadell* (28 setembre 2024) per part d'en Jaume Barberà, escriptor de vocació, en relació a la història de les curses populars fetes a Sabadell, començant per la disputada a Sabadell en 1905. Novament, es contacta amb el net d'en Pizà, confirmant el tarannà de l'avi. Nascut en 1887 a Terrassa, era el fill gran d'un matrimoni oriünd de les Illes. Estudiava enginyeria a l'Escola d'Enginyers de Terrassa i per pagar-se els estudis, tocava el piano al cinema a les sessions de cine mut. En acabar la carrera, es va dedicar a la docència i va esdevenir professor de l'Escola Industrial, per ser, any més tard, director de l'Escola d'Enginyers Industrials, on es va jubilar. També va escriure dos llibres de text: *Lecciones de elementos de máquinas* i *Elementos de geometria vectorial*.

La nostra iniciativa (la meva i la d'en Pere), perquè se sabés els orígens de l'atletisme a Sabadell, fou costosa, però, a la vegada, exitosa. I és per aquest darrer motiu, que encoratgem des d'aquestes línies, en què pogués sortir a la llum un llibre d'aquestes característiques explicant els inicis de l'atletisme a Terrassa. L'esforç pot ser gratificant...

Ricard Rof

La JAS celebra la segona edició de la Nit del Club amb una gran participació

El passat dissabte 17 de gener es va celebrar la segona edició de la Nit del Club, una trobada molt especial que va permetre retrobar-nos fora de les pistes i gaudir d'un ambient distès amb atletes, famílies, amics i entrenadors del club.

L'acte va comptar amb la presència de l'alcaldeessa de Sabadell, Marta Farrés, i de la regidora d'Esports, Montse González, que van voler acompanyar el club en aquesta celebració tan significativa.

La gala es va iniciar amb els parlaments del president del club, Jordi Molins, del director tècnic, Juanpe Martínez, i de l'alcaldeessa Marta Farrés, que van destacar els valors esportius i socials del club, així com la seva trajectòria i projecció de futur.

Tot seguit, es va fer lliurament de les insígnies als socis honorífics que compleixen 50 i 75 anys de vinculació amb el club.

Socis honorífics – 50 anys

- Joan Marín Maeso
- Jordi Silvestre Soto

Socis honorífics – 75 anys

- Primari Calvet Cánovas
- Helios Calvet Cánovas
- Jaume Silvestre Giribert
- Antoni Colomer Humbert
- Domènec Gumi Agulló
- Dolors Jove Canturri
- Josep Aparicio Roca

Durant l'acte també es van lliurar els premis esportius als atletes destacats de cada categoria pels resultats obtinguts durant la temporada.

Atletes premiats

Sub-16: Berta Galan i Marcos González

Sub-18: Sergi Reyes i Fanta Traore

Sub-20: Pau Caparrós i Fatoumata Diallo

Sub-23: Adrián Mota i Laura Delgado

Absolut: Roger Martínez i Fatoumata Diallo

Màster: Salvador Maranges i Montserrat Paños

Escola: Nil Mendoza, Martí Hernández, Rami Agüedo, Gabriel Sagnier, Tom Franco, Alan Martínez, Abel Marín, Biel Dansa i Nil González

A més, durant la vetllada es va presentar el clauer de la mascota, escollida l'any anterior, i es van realitzar diversos sorteigs, possibles gràcies a la col·laboració de diferents comerços i negocis locals, als quals el club vol agrair sincerament el seu suport.

L'acte va concloure amb la realització de diverses fotografies dels atletes premiats, entrenadors, personal del club i dels nens i nenes assistents, i amb un pica-pica final que va servir per posar el punt final a una jornada molt especial per a tota la família del club.

